

Sygn. akt VI U 323/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...)w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

z udziałem H. R. (1)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznaje H. R. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 13 marca 2016 roku do 10 kwietnia 2016 roku.

Sygn. akt VI U 323/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił H. R. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 13 marca 2016 roku do 10 kwietnia 2016 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że niezdolność do pracy H. R. (1) powstała w wyniku zdarzenia, które nie zostało uznane za wypadek przy pracy.

(decyzja z dnia 13 czerwca 2016 roku – k. 11 akta rentowe)

Od powyższej decyzji organu rentowego pracodawca ubezpieczonej H. R. (1), (...) w W., wniósł odwołanie, w którym podniósł, że z karty informacyjnej leczenia szpitalnego oraz protokołu powypadkowego wynika, że zdarzenie z dnia 12 marca 2016 roku było wypadkiem przy pracy.

(odwołanie k. 1)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wyjaśniał, że pracodawca w protokole powypadkowym z dnia 15 marca 2016 roku uznał zdarzenie z dnia 12 marca 2016 roku za wypadek przy pracy, wskazując jako przyczynę zdarzenia nieostrożność pracownika. Zdaniem ubezpieczyciela zdarzenie z dnia 12 marca 2016 roku nie spełnia kryteriów wypadku przy pracy, bowiem nie zostało spowodowane przyczyną zewnętrzną, rozumianą jako przyczynę pochodzącą spoza organizmu ubezpieczonego. Natomiast ZUS zaznaczył, że nieostrożność lub brak należytej uwagi ma swe miejsce w organizmie człowieka.

(odpowiedź na odwołanie –k. 3-4)

Uczestnicząca w postępowaniu H. R. (1) nie zgodziła się z decyzją ZUS-u. Wskazała, że zdarzenie z 12 marca 2016 roku było wypadkiem przy pracy. Tego dnia oraz w tamtym okresie nie była chora i nie leczyła się na żadne schorzenia.

(stanowisko H. R. (1) – k. 15v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. R. (1) jest zatrudniona w (...)w W. na stanowisku: pokojowa. W dniu 12 marca 2016 roku o godzinie 6:30 H. R. (1), w trakcie wykonywania czynności pracowniczych krojenia wędliny, w wyniku poślizgnięcia ręki i dotknięcia palcem ostrza krajalnicy, doznała rozcięcia opuszek palca prawej ręki. Jako przyczynę zdarzenia ustalono nieostrożność pracownika.

(dowód: protokół wypadkowy nr 01/2016 – akta wypadkowe, karta informacyjna leczenia szpitalnego – dokumenty lekarskie, zeznania H. R. (1))

H. R. (1)była niezdolna do pracy od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 10 kwietnia 2016 roku.

(dowód: zaświadczenia ZUS ZLA –k. 5- 6 akta rentowe)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, jak również w aktach rentowych, dając im w pełni wiarę gdyż żadna ze stron w toku postępowania nie podnosiła zarzutu nieautentyczności lub nieprawdziwości żadnego z nich. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania H. R. (1) z rozprawy z dnia 28 grudnia 2016 roku. Zaznaczenia wymaga również, że stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był co do zasady bezsporny, natomiast kwestią podlegającą rozstrzygnięciu był sam fakt kwalifikacji omawianego zdarzenia.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozważań Sądu w niniejszej sprawie była kwestia przysługiwania ubezpieczonej H. R. (1), w związku ze zdarzeniem z dnia 12 marca 2016 roku, prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru z tytułu wypadku przy pracy za okres od 13 marca 2016 roku do dnia 10 kwietnia 2016 roku.

W tym miejscu należy przytoczyć treść art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r. poz. 1242 t.j.), zgodnie z którym z tytułu wypadku przy pracy przysługuje świadczenie w postaci zasiłku chorobowego dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy. Przy czym na mocy art. 9 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Natomiast definicję legalną wypadku przy pracy odnajdziemy w art. 3 powoływanej ustawy, zgodnie z którym za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
2. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
3. w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W niniejszej sprawie bezspornym było wystąpienie samego urazu u ubezpieczonej w trakcie wykonywania przez nią zwykłych czynności pracowniczych. Kwestią sporną w sprawie był, podnoszony przez organ rentowy, brak przyczyny

zewnątrznej będącej bezpośrednią przyczyną zaistniałego u ubezpieczonej urazu, co skutkowało odmówieniem przez ten organ kwalifikacji zdarzenia z dnia 12 marca 2016 roku jako wypadku przy pracy.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że zdarzenie którego skutkiem był doznany przez H. R. (1) uraz, było wynikiem nieostrożności ubezpieczonej przy posługiwaniu się krajalnicą w trakcie wykonywania czynności pracowniczych.

Powszechnie w judykaturze przyjmuje się, że zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu. Obecnie właściwe jest stwierdzenie, że jest to czynnik powodujący wypadek i wyzwalający w jego toku czynnik zewnętrzny powodujący uraz lub śmierć. W każdym razie może to być uszkadzające ciało zadziałanie sił przyrody, narzędzia pracy, maszyny, spadającego przedmiotu, czyn innej osoby, lecz także zawiniona lub mimowolna czynność samego poszkodowanego, np. potknięcie się, odruch, upadek, nawet na gładkiej powierzchni itp., byle nie istniały podstawy do ustalenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem pracownika łączącym się np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (por. uchw. Sądu Najwyższego (7) z 11.2.1963 r., III PO 15/62, OSNCP 1963, Nr 10, poz. 215 z apr. glosą W. Dżułyńskiego i J. Pasternaka, OSPiKA 1964, Nr 2, poz. 23; wyr. SN z 15.6.1980 r., III PR 33/80, Serw.Pod. 1980, Nr 12, s. 29; wyr. SN z 28.4.2005 r., I UK 257/04, Legalis).

Powyższe stanowisko znajduje również potwierdzenie w dorobku doktryny, zgodnie z którą, zasady gwarancyjnej odpowiedzialności instytucji ubezpieczenia społecznego nie wymagają warunku istnienia sprawcy i poszkodowanego, więc w prawie ubezpieczeń społecznych zawinione wyrządzenie szkody sobie samemu co do zasady nie zwalnia ZUS od obowiązku świadczeń (por. I. Jankowska, Wpływ winy poszkodowanego, s. 120 i n.). Wyjątki przewiduje jedynie art. 21 w/w ustawy, gdyż świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub skutek rażącego niedbalstwa. Świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują również ubezpieczonemu, który, będąc w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających lub substancji psychotropowych, przyczynił się w znacznym stopniu do spowodowania wypadku.

W ubezpieczeniu społecznym nie chodzi także o ścisłe rozgraniczenie sfer odpowiedzialności i obciążenie ubezpieczonego skutkami ryzyka w takim zakresie, w jakim przyczynił się do jego realizacji własnym zawinionym zachowaniem. Przeciwnie, instytucja ubezpieczeniowa (ZUS) zobowiązana jest do podjęcia działalności świadczeniowej w razie zajścia zdarzenia powodującego uszczerbek przy pracy także wtedy, gdy ubezpieczony zawinionym (czasem nawet umyślnym) czynem doprowadził do realizacji tego obowiązku, z wyjątkami w/w (por. T. Bińczycka-Majewska, Naganne zachowanie ubezpieczonego, s. 34 oraz uwagi do art. 21 WypadkiU).

W niniejszej sprawie należy podkreślić, że H. R. (1) przed zdarzeniem z 12 marca 2016 roku, ani nie była chora, ani nie leczyła się na żadne schorzenia. Samo zdarzenie było spowodowane nieumyślnie, gdyż H. R. (1) zeznała, że nie chciała w żadnej mierze doprowadzić do rozcięcia opuszka palca środkowego prawej ręki i przez to chorować przez prawie miesiąc, do dnia 10 kwietnia 2016 roku.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu organ rentowy nie udowodnił, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez ubezpieczoną przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane umyślnie lub skutek rażącego niedbalstwa. W konsekwencji, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i w/w przepisów, należało zmienić zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przyznać H. R. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 13 marca 2016 roku do 10 kwietnia 2016 roku.